

Voor de fans van Jenny Colgan en Jackie van Laren

Vannessa Thuyns

De kluts kwijt

Verovert stunteljournalist
Naomi het hart van topchef
Jonas of wordt het herrie
in de keuken?

De kluts kwijt

Vannessa Thuyns

De kluts kwijt

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520144
© 2022 Vannessa Thuyns
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Mat-Zet, Huizen

Hoofdstuk 1

Het voelt alsof mijn ogen aan elkaar vastgeplakt zitten. Op de tast zoek ik mijn mobiel, die ergens naast me op bed ligt. Ik moet beslist een andere ringtone instellen. Alhoewel, dat ik dat irritant scherpe geluid nu moeilijk verdraag heeft waarschijnlijk meer te maken met het feit dat het nog midden in de nacht moet zijn. Ergens hoop ik dat mijn redacteur aan de andere kant van de lijn hangt. Wie weet vindt ze mijn laatste artikel wel te slecht voor woorden en moet ik voordat het licht wordt een nieuw stuk inleveren.

Maar als ik eerlijk ben, weet ik heel goed wie mij op dit onmogelijke tijdstip wil spreken. Met één oog kijk ik op naar het display. Ik druk op het groene icoontje en zeg met een schor stemgeluid: ‘Hoi mam.’

‘Ja, je spreekt met mama,’ zegt ze haastig en omdat ze tegelijkertijd bezorgd klinkt, floept mijn andere slaperige oog vanzelf open.

‘Is alles oké?’

‘Nou nee, niet helemaal. Papa en ik hebben fikse ruzie. Hij wilde autorijden, maar dat heb ik hem verboden en nu zit hij in zijn stoel chagrijnig te zijn.’

‘Maar dat is gebeurd... en nu is hij weer rustig en er is dus niets aan de hand.’ Ik zeg het op een monotone manier, maar eigenlijk bedoel ik het als een vraag.

Op de achtergrond hoor ik mijn vader brullen: ‘Het lijkt hier verdorpe wel een gevangenis. Het enige wat ik nog mis, is water en brood.’

Ai, hij klinkt verre van kalm. Ik druk mezelf overeind en duw mijn haar achter mijn oren.

‘En nu wil je vader de ochtendkrant verscheuren omdat de puzzel hem niet bevalt. Harm, hou daarmee op, je maakt onnodig troep,’ roept ze fel, waarna ze op fluisterstem zegt: ‘Ik heb de auto-sleutels verstopt, zodat papa geen stomme dingen gaat doen. Toen we gisteren naar het tuincentrum reden, moest ik hem vertellen dat het noodzakelijk is om het koppelingspedaal in te trappen om te kunnen schakelen.’

Dat vind ik pijnlijk om te horen, wetende dat mijn vader autorijden als ultieme vrijheid ervaart. ‘Mam, ik denk dat het een goed idee is o...’

Ze onderbreekt me met een gil: ‘Naomi, ik ga ophangen, straks sneuvelt er nog een onderdeel van ons Wedgwood-servies. Ik mis al een gebaksbordje. We zien je zo verschijnen.’

‘Wacht!’ Ik weet niet precies waar ik het meest verwonderd over ben. Over haar spontane obsessie voor Engels porselein of ben ik verwonderd over het feit dat ze nog steeds verwacht dat ik zo snel mogelijk in de auto stap? ‘Maar mama, dit is de derde keer al deze week en elke keer was het bij nader inzien toch niet zo dringend. Het is...’ Ik kijk op het display van mijn mobiel. ‘Het is kwart voor zes in de ochtend. Ik ka... Hallo? Mam, ben je er nog?’

Blijkbaar heb ik niets te maren, want mijn moeder heeft me ergens halverwege mijn zin weggedrukt. Inwendig vloekend sla ik het dekbed van me af, gris een wollen vest van de grond en trek dat over mijn pyjama heen. Ik beloof mezelf dat ik poolshoogte ga nemen en hoogstens een half uurtje blijf, anders red ik het niet om om tien

uur op de redactie te zijn voor de wekelijkse briefing. Autosleutels... check, telefoon... check, handtas en wegwezen.

Gelukkig is de weg van Amsterdam-Noord naar Weesp op elk uur van dag prima te doen en ben ik doorgaans binnen twintig minuten bij het huis van mijn ouders.

Wanneer ik het erf op rijd, is het inmiddels licht geworden. Ik parkeer tussen hun compacte, felblauwe Hyundai en de bloembakken in. Mijn moeder heeft me staan opwachten, want als ik uitstap, trekt ze meteen de voordeur open. Ik zwaai en aan haar frons te zien heeft ze me binnen een seconde al compleet gecheckt. Dat is zowel een talent als een mankement van haar.

‘Wat zie jij eruit? Ga je tegenwoordig ook stappen op dinsdagavond?’ Ze bukt om de kat naar buiten te duwen.

‘Ook goedemorgen, mam.’

Ik geef Ophelia een aai over haar zachte zwarte vacht en reik mijn moeder mijn vest aan als ze daarom vraagt. Zodra ik in de gang sta, ruik ik de aangename geur van roomboterkoekjes en vers brood, de geur die je ook ruikt wanneer je een bakkerij binnenstapt. Ik sjok richting de woonkamer maar stop meteen wanneer mijn moeder roept dat ik mijn sneakers in de gang moet achterlaten. Amsterdam is in haar ogen inherent aan hondenpoep.

‘Hallo Naomi, je bent er. Eindelijk.’ Mijn vader kijkt kort op en tikt met zijn vulpen tegen de krant. ‘Ik zoek een ander woord voor *bordspel*.’

‘Hé pap.’ Ik kijk subtiel rond en verwachtte eigenlijk in een enorme chaos terecht te komen, maar er zijn nergens verscheurde kranten of stukjes Wedgwood-aardewerk te bespeuren. ‘Eh... *schaken* misschien?’

‘Nee vier letters,’ bromt hij.

‘Naomi, wil je thee? En ik maak een ontbijtje voor je,’ roept mijn moeder vanuit de keuken.

‘Alleen thee is prima. Ik heb nog geen trek.’

‘Maar ik heb croissantjes in de oven.’

De radio staat zachtjes aan en mijn vader beweegt met een voet mee op het ritme van de orkestmuziek. Ik ga naast hem op de leuning van de fauteuil zitten en werp een blik op de kruiswoordpuzzel die op zijn schoot ligt. ‘Een bordspel met vier letters?’ herhaal ik langzaam.

‘Er zit een k in, kijk maar.’ Hij duwt de woensdageditie van *de Volkskrant* onder mijn neus.

‘Ehm, even denken hoor. Pf... ik ben ook nog niet helemaal wakker.’

‘Naomi!’ roept mijn moeder opnieuw, maar dit keer wat minder vriendelijk. ‘Ik zei dat ik croissantjes in de oven had gedaan.’

‘Jaha, ik neem er zo wel eentje!’ roep ik terug.

‘Maar...’

‘Oké, ik eet er wel twee of drie.’ Dat ben ik absoluut niet van plan, maar ik weet inmiddels dat ze pas stopt wanneer ze haar zin krijgt. Die strijd ga ik al jaren niet meer aan.

‘Naomi?’ Hij trekt zijn bril mopperend af. ‘Kom op, het zijn vier letters.’

‘Eh... ja, ehm... *Risk*.’

Hij zet snel zijn bril weer op zijn neus en glundert. ‘Ach natuurlijk. En deze dan: een ander woord voor *tocht*, ook weer vier letters.’

‘Pap, die kun jij zelf wel bedenken. Ik geef je een hint. Het begint met een r.’

Zijn ogen lichten op wanneer hij het woord weet. ‘*Reis*,’ roept hij uit.

‘Precies!’ Ik glimlach met hem mee alsof ik alle tijd van de wereld heb. Ik negeer de gedachte aan het lege Word-document dat thuis op me wacht. Overmorgen moet ik drie A4’tjes tekst inleveren over

de meest populaire Amsterdamse bierbrouwerijen. En ik weet niet zoveel te vertellen over bier. Eerlijk gezegd, nog helemaal niets.

Mijn moeder komt met een enorm dienblad de woonkamer binnen. ‘Blijf lekker zitten lieverds, jullie mogen ontbijten op de bank. Naomi, in welke mok wil jij je thee?’

‘Dat maakt me niet uit.’

‘Wil je de ronde met het sierlijke oortje?’

‘Goed hoor.’

‘Of wil je de iets hogere met het ruime oor?’

‘Ook prima.’

‘Een ander woord voor *leraar* is... *docent*,’ mompelt mijn vader en hij vult het woord in. ‘Naomi, weet jij een ander woord voor *vogelverblijf*?’

Murmelend zegt mijn moeder: ‘Dat is toch een volière.’

‘Dat past niet.’ Hij begint hoofdschuddend te tellen. ‘Een, twee... het zijn weer vier letters.’

Mijn moeder staat nog steeds met de theepot voor mijn neus. ‘Maar liefje, voor zo’n knusse ochtend als deze is misschien het Wedgwood-servies toepasselijker.’

‘Mam,’ zucht ik. ‘Schenk het alsjeblieft gewoon érgens in. Het maakt me echt niet uit.’

‘Maar ik heb zoveel leuke ko...’

‘Goed. Doe dan maar die, eh ronde... die met het... grote oor.’ Het komt er geïrriteerder uit dan ik wil. Wanneer is haar wereldje zo klein geworden dat ze dit soort dingen belangrijk is gaan vinden?

‘Nou sorry hoor.’ Ze deinst terug. ‘Bedoel je dus die met het ruime oor of de ronde met het sierlijke oortje?’

‘De eerste graag,’ zeg ik met gespeelde interesse.

Ze knikt tevreden alsof ik de beste keuze heb gemaakt en schenkt

de mok vol met heet water. Ik kies een zakje kruidenthee uit, neem een hap van de roomboter croissant en moet direct toegeven dat het eten hier altijd het lekkerst is. Mijn moeder zou zonder enige twijfel kans maken om het televisieprogramma *Heel Holland Bakt* te winnen. Mijn zusje Daan en ik werden als kind jaarlijks verwend met spectaculaire verjaardagstaarten die versierd waren met vooral veel roze fondant en zelfgemaakte roosjes van marsepein. Ze zagen er niet alleen fantastisch uit, maar smaakten ook nog eens heerlijk. Iedereen uit mijn klas was altijd jaloers op de kunstwerken van de mama van Naomi Kolwaard.

Ik prop het laatste stuk croissant naar binnen en zeg met mijn mond vol: ‘*Nest!*’

Mijn moeder kijkt beduusd op. ‘Wat?’

Ik slik mijn hap door en glimlach. ‘Een ander woord voor *vogelverblijf* is *nest*.’

Mijn vader drukt zijn vulpen tegen de laatste vier lege vakjes. ‘Verrek, daar had ik niet aan gedacht. Jouw geheugen laat je nooit in de steek. Het klopt als een bus en nu ik heb er weer eentje af.’

Ik blaas over mijn mok. ‘Goed gedaan.’

‘En nu ga ik de kippen voeren.’ Hij staat tevreden op, zet de schemerlamp uit en loopt via de keuken naar de achtertuin.

Terwijl mijn moeder zijn bewegingen volgt, zegt ze: ‘Naomi, neem nog een croissant.’

‘Straks.’ Ik ga naast haar aan tafel zitten en zet de mok thee voor me neer. ‘Hoe gaat het met jou?’

Zodra we de keukendeur horen dichtslaan, zet ze haar handen voor haar mond en schiet ze vol. ‘Papa gaat zo hard achteruit.’

Ik knik, want ik deel dezelfde gedachte.

‘Die symptomen van de laatste fase waar de arts het over had... het wordt steeds erger. We zijn inmiddels ook al vijf jaar verder.’

‘Maar de arts zei ook dat het zeventien jaar kan duren voordat...’

‘Vergeet het maar, je vader wordt steeds knorriger ondanks dat ik als zijn liefhebbende echtgenote én mantelzorger mijn best doe om de sfeer erin te houden.’

‘Maar weet je nog wat de huisarts de vorige keer zei? “Gedraag je niet vrolijker dan je je voelt.” Mensen met alzheimer merken heel goed dat het niet echt is.’

‘Ik weet soms niet meer hoe ik me moet gedragen en wat ik van papa kan verwachten. De ene dag zit hij boordevol energie en kan hij ineens alle prikkels aan en de andere dag vraag ik te veel van hem en kijkt hij uren verward voor zich uit. Dát is pas verwarrend.’ Ze legt een croissant op mijn bordje en schuift het tegen mijn borst aan. Haar handen trillen.

Ik leg mijn hand op mijn moeders handen, want ik weet niet wat ik moet zeggen om haar te troosten. Het heeft ook geen zin om te zeggen dat alles goed komt, want dat zou een leugen zijn.

‘Dit hoort toch allemaal bij de fase waar hij nu in zit?’

‘Ik ben bang van wel. Zijn kortetermijngeheugen gaat fors achteruit, hij laat mij ineens alle administratieve dingen doen en trekt zich steeds vaker terug.’ Ze kijkt getergd op. ‘Papa vraagt de laatste tijd ook regelmatig naar je zusje.’

‘Dat hadden we kunnen verwachten,’ prevel ik.

‘Er is zoveel gebeurd en ik ben zeker niet trots op hoe wij alles hebben aangepakt, maar zou Daantje niet een keer willen langskomen samen met Emily. Straks is het te laat.’ Ze trekt haar handen terug, vouwt ze in elkaar en zucht geëmotioneerd. ‘Ik durf haar niet te bellen.’

‘Ik praat nog een keer met Daan, maar ik kan niets garanderen. Je weet heel goed dat ze die koppigheid van papa heeft geërfd.’

‘Dank je, schat.’

Ik kijk op het display van mijn telefoon. ‘Mam, het spijt me maar ik moet echt gaan; over ruim anderhalf uur start de redactievergadering en ik kan niet zó op kantoor verschijnen.’ Ik sta op en trek demonstratief aan mijn gelubberde pyjamabroek.

Ze schiet lichtjes in de lach, maar haar gezicht wordt vrij snel weer serieus. ‘Het is zo fijn om je hier te hebben. Je brengt afleiding en vrolijkheid in huis. Papa knapt ervan op en jouw aanwezigheid doet mij ook goed. Ik zou willen dat je hier elke dag was.’

‘Maar ik ben er toch meer dan ooit?’

Ze knikt en fatsoeneert haar blonde bobkapsel. ‘O, voordat je gaat, er is nog iets. Waar heb ik die brief gelaten, momentje.’

Ik kijk uit het raam en zie dat mijn vader bezig is met het snoeien van de rozenstruik. Is dat een klusje voor in het vroege voorjaar? Ik zeg er maar niets over, want tuinieren heeft een helende werking op hem en gelukkig is het iets wat mijn ouders leuk vinden om samen te doen.

‘Hier schat, dit ontvingen we een tijdje terug.’

Ik kijk naar de envelop en lees dat het een brief is van Petridis Vastgoed, gericht aan mijn vader. Aan mijn moeders wijdgeopende ogen te zien, is de boodschap van de brief niet positief.

‘Heeft Terence de huur verhoogd?’ vraag ik met samengeknepen ogen.

‘Was dat maar waar.’

‘Beste heer Kolwaard, middels deze brief...’ Ik lees in stilte verder en begrijp heel goed waarom mijn moeder paniekerig doet.

Ze maakt kleine piepgeluidjes om een huilbui te voorkomen. ‘Waarom doet Terence ineens zo officieel? We kennen hem al jaren. Waarom moeten we het huis uit en waar moeten we naartoe?’

Ik neem een moment om na te denken en drink mijn thee op.

‘Ehm... wacht even, hoelang weet je dit eigenlijk al?’ Ik kijk naar de datum en zie dat de brief vier maanden geleden is verstuurd. ‘Waarom vertel je dit nu pas?’

‘Ik weet dit ook nog niet zo lang, want je vader regelde dit soort dingen, maar nu kan hij dat niet meer. De brief lag ergens achter in een lade van zijn bureau. Maar Naomi, we wonen hier pas zes jaar en dit is papa’s veilige haven en...’

‘En daarom zoeken we het goed uit. Je zult echt wel wat rechten hebben. Waar is jullie huurovereenkomst?’ Ik pak mijn mobiel erbij en scroll door mijn contacten. ‘Dit moet een fout zijn, Terence weet dat papa alzheimer heeft. Ik bel hem meteen.’

Ze leunt naar voren en kijkt alsof ze een groot geheim gaat delen. ‘Laatst kwam ik Brenda’s moeder in de supermarkt tegen en ze vertelde me dat Brenda wil scheiden van Terence. Het gaat er niet echt liefdevol aan toe, maar ze is dankbaar dat hun peutertweeling het gelukkig nog niet in de gaten heeft.’

Ik knik meelevend, maar denk tegelijkertijd hoe het kan dat mijn moeder altijd meer lijkt te weten over het leven van mijn ex dan ik? De telefoon gaat een keer over voordat ik zijn lage stem hoor: ‘Terence Petridis.’

‘Ha, Terence, je spreekt met Naomi.’

‘Na-o-mi,’ zegt hij bedachtzaam.

‘Weet je nog, een van je exen?’

‘Haha, ik maak een grapje hoor. Je bedoelt mijn meest favoriete vriendinnetje ooit. Wat ben jij er vroeg bij vandaag, maar absoluut leuk dat je belt hoor! Hoelang is het geleden? Half jaartje of zo? We hebben veel te weinig geappt de laatste tijd. O, een moment alsje-blijft.’

Op de achtergrond hoor ik schreeuwende kinderen en Terence tegen iemand zeggen dat hij de kinderen vandaag ophaalt.

‘Sorry, daar ben ik weer. Ik sta bij de oppas en heb Mees en Liesje zojuist uitgezwaaid. Ze zijn deze week bij mij.’

‘Ik hoorde van mijn moeder dat jullie in een nare scheiding liggen, wat rot zeg.’ Ik zeg er snel bij: ‘Mijn moeder kwam Brenda’s moeder tegen.’

‘In de supermarkt,’ vult mijn moeder fluisterend aan.

‘Weesp is een kleine gemeente en mensen roddelen. Ik hoop dat mijn toekomstige ex-schoonmoeder dit niet overal rondbazuint, want weet je, het is vooral rot voor de kinderen. Brenda kan van mij de boom in. Zij vond het interessanter om erotisch te chatten met haar nieuwe Facebookvriend dan tijd door te brengen met mij.’ Hij lacht maar in die ongemakkelijke lach moet zowel woede als verdriet zitten. ‘Hopelijk ben jij wél gelukkig in de liefde.’

‘Ik ben een happy single.’

‘Ja ja, dat zeggen de dames allemaal, maar ondertussen willen ze... tja, ik weet eigenlijk ook niet precies wat ze willen.’

Ik kijk op het klokje op de schouw en zie dat ik haast moet maken. ‘Terence, ik had een vraag over je brief aan mijn ouders.’

‘Eh... ja?’ zegt hij bedachtzaam. ‘Hebben ze al iets nieuws kunnen vinden? Ik heb in de brief aangeboden om te bemiddelen bij wat makelaarsvriendjes van me, maar ik heb niets meer van je vader gehoord.’

‘Mijn vader is de laatste tijd niet meer te vertrouwen wat de communicatie betreft en mijn moeder wist niets van die brief.’

‘Groetjes aan Terence,’ roept mijn moeder hard in mijn oor.

‘Hoorde je dat?’ vraag ik hem.

Hij lacht voluit: ‘Wat leuk zeg, doe de groeten terug.’

Ik steek mijn duim op naar mijn moeder.

‘Verschrikkelijke ziekte, alzheimer, gedoe, bah, sterkte daarmee.’

‘Ja... dank je, maar om terug te komen op de inhoud van die brief. Kunnen we daar iets aan veranderen?’

‘Dat is niet helemaal aan mij. Ik moet het met mijn financiële partners bespreken, maar ik zou... wacht, laat me even denken.’ Zijn zware stem kraakt door de telefoon.

Ik werp opnieuw een blik op de klok. Shit, ik haal de redactievergadering nooit als ik eerst nog naar huis moet. Dat wordt dus in pyjama naar het werk. ‘Terence, vind je het goed dat ik je later hierover bel, ik zit een beetje op hete kolen.’

‘Geen probleem. Weet je wat, ik zoek alvast het een en ander uit en dan drinken we morgen een kop koffie. Twee uur in Café Luxembourg?’

‘Wauw, ja dat zou heel fijn zijn.’

‘Weet je, Naomi, de familie Kolwaard zit in mijn hart. Laten we de opties bespreken.’

‘Opties? Eh... ja graag. Dan zie ik je morgen.’

‘En?’ Mijn moeder trekt me aan mijn mouw zodra ik de telefoon van mijn oor weghaal.

‘We hebben een afspraak om jullie situatie te bespreken. We zullen zien.’

‘Natuurlijk gaat hij het oplossen en nu je hem gesproken hebt, zie ik het weer helemaal anders. Terence is een succesvolle zakenman en naast dat hebben we altijd op hem kunnen bouwen. Hij kan hard zijn, maar is niet harteloos.’

Ik rol lichtjes met mijn ogen, want ik weet dat ze Terence beschouwt als de leukste vriend die ik ooit mee naar huis heb genomen. Hij pakte haar vanaf het begin in met zijn vlotte praatjes en hoffelijkheid. Toen ik haar destijds vertelde dat we uit elkaar gingen, moest ze keihard huilen. Ik nam het haar niet kwalijk, want ze was niet helemaal op de hoogte van alle fratsen van deze man. Die verhalen heb ik haar bespaard. Ik leg mijn mobiel aan de kant en kijk een beetje beduusd voor me uit.

‘Kom op Naomi, niet zo sip doen.’ Ze vult mijn mok bij.

Ik knik met enige aarzeling en probeer mijn best te doen om net als mijn moeder vertrouwen te hebben in Terence’ welwillendheid. Maar positief zijn is lastig als je je een paar keer goed hebt vergist in iemand.